

PREMI EDEBÉ
DE LITERATURA
JUVENIL

MANERES DE VIURE

LUIS LEANTE

marjal

periscopi

MANERES DE VIURE

**PREMI EDEBÉ
DE LITERATURA JUVENIL**

LUIS LEANTE

MANERES DE VIURE

PREMI EDEBÉ
DE LITERATURA JUVENIL

marjal

Obra guanyadora del Premi Edebé de Literatura Juvenil segons el veredicte del jurat format per Xavier Brines, Paula Jarrin, Óscar López, Rosa Navarro Durán i Care Santos.

Títol original: *Maneras de vivir*

© Luis Leante, 2020

Autor representat per Agència Literaria Carmen Balcells

© Traducció: Martina Garcia Serra

© Ed. Val: Marjal, 2020

Alt Palància, 6, baix

46920 Mislata (València)

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Disseny de la col·lecció: Book & Look

Fotografia de coberta: Shutterstock / Harry Kasyanov

1a edició, juny 2020

ISBN: 978-84-8348-554-5

Depòsit legal: B. 1090-2020

Imprés a Espanya

Printed in Spain

EGS – Rosari, 2 – Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

A Candelas

Pròleg

Samarkanda és el nom d'una botiga de discos de vinil que hi havia no fa massa temps a Alacant. Per descomptat, també és el nom d'una de les ciutats més belles i antigues del món.

Però Samarkanda és, a més, el nom d'un grup de *rock* dels anys noranta del segle passat. Des del seu origen, els components han anat canviant i el grup ha evolucionat, tot i que en algun moment va estar a punt de desaparèixer. Les lletres de les cançons de Samarkanda van ser una mescla de poesia i d'art de carrer, però les seues arrels estan en el *rock*.

La primera vegada que vaig veure actuar Samarkanda va ser l'agost de 1992, a l'estadi de futbol Vicente Calderón de Madrid. Va ser un concert memorable en què van actuar mitja dotzena de grups. El plat fort van ser Samarkanda i Rosendo Mercado. Com podria oblidar aquell concert... En aquella època jo encara somiava a ser crític musical, i publicar ressenyes i entrevistes en la revista *Rolling Stone*. Després la vida em va portar per altres camins i, tot i que la meua faena sempre ha estat relacionada amb l'escriptura, res del que he publicat en aquest temps té a veure amb la crítica musical i amb prou faenes amb el periodisme. Però això és una altra història, o potser no ho és i tot forma part de la mateixa.

Samarkanda, amb dos discos publicats ja el 1992, s'havia convertit en un referent musical i tocava als

festivals més importants del país. Tenia tanta força que les seues cançons servien d'inspiració per a altres grups. Les lletres eren magistrals. El guitarrista i cantant del grup es deia Jimi i, quan el vaig veure per primera vegada a l'escenari, em va paréixer l'home més lleig del món. Era realment lleig, però tenia un torrent de veu que posava els pèls de punta i elevava la temperatura a l'estadi.

Jimi era com un terratrèmol a l'escenari. Aleshores tenia vint-i-dos anys i ja havia deixat de ser una jove promesa. Amb la força i el magnetisme que transmetia arribava a anul·lar en alguns moments la resta de la banda, que es feia invisible. Es movia d'una banda a l'altra de l'escenari com si tinguera ales. Saltava, cantava i tocava la guitarra amb una energia brutal. Tot alhora. De tots els músics que he vist actuar en directe al llarg de la vida, no n'hi ha cap que s'hi puga comparar. Des d'aquell estiu llunyà de 1992, em vaig convertir en un seguidor incondicional de Samarkanda i sobretot de Jimi, el líder.

El final d'aquell concert va ser apoteòsic. Jimi i Rosendo van pujar junts a l'escenari i van cantar la mítica cançó *Maneras de vivir*, que amb els anys es va convertir en un dels deu millors temes de *rock* de tots els temps, quasi un himne. Encara em pareix sentir la cridòria i els aplaudiments del públic, que es van prolongar quan els artistes ja havien baixat de l'escenari i potser fins i tot havien eixit de l'estadi.

Vaig veure Jimi i la seua banda cinc o sis vegades més durant els anys següents. I no em van decebre mai. Vaig comprar els quatre discos que van llançar

durant la dècada dels noranta. Em vaig convertir en un seguidor incondicional.

Després no sabia dir què va passar perquè els perdera la pista. Moltes de les bandes de *rock* que m'agradaven van deixar de tocar o es van reconvertir en una altra cosa que ja no tenia la mateixa autenticitat. I Samarkanda va desaparèixer de la primera línia dels grups que xafaven fort. Això va ser més o menys a finals dels noranta. I vaig arribar a pensar que Samarkanda s'havia dissolt. No diré que me'n vaig oblidar, però el meu entusiasme va perdre força. És veritat que, de vegades, a casa, escoltava els seus discos amb certa nostàlgia, però al final grups nous es van anar fent un lloc en la prestatgeria i els discos de Samarkanda van passar a la part més alta del moble, on quasi no arribava mai.

A pesar de tot, Samarkanda no s'havia separat. El grup va continuar tocant i sobrevivint amb penes i treballs, ja passats de moda i oblidats per la majoria del públic. Els concerts ja no es feien en grans estadis ni en sales importants, ni participaven en festivals. Tocaven en locals xicotets, la majoria de Madrid. Molt de tant en tant actuaven a Bilbao o a Barcelona, on ja no omplien els locals.

Durant aquell temps van passar moltes coses i es van anar encadenant diverses casualitats fins a arribar a aquest punt. Vaig començar a publicar novel·les, me'n vaig anar a viure a Alacant i vaig descobrir que Samarkanda s'havia convertit en un grup musical de BBC (Bodes, Batejos i Comunions). A més, ja no hi tocava cap dels membres originals, ni tan sols Jimi, que s'havia convertit en mànager i tècnic de so.

No recorde exactament quan vaig tornar a tindre notícies de Jimi. Devia ser fa deu o dotze anys. El que sí que recorde és que va ser a través de la premsa local que vaig saber de la seua detenció a Altea, del juí i dels anys de presó que li van caure. No cal dir que aquella notícia em va impactar. Després no vaig tornar a saber res del tema, tot i que de vegades em venia al cap.

Fa un parell d'anys, quan allò ja havia quedat arreu, quasi oblidat per part meua, vaig entropessar amb la notícia del segrest i tota aquella història tòrrida en què es van veure implicats Jimi i la seua família. I per això vaig saber que Jimi feia anys que vivia a Alacant, des que havia eixit de la presó. No va ser difícil trobar-lo. A través d'Internet i de les xarxes socials vaig esbrinar que tenia una botiga de discos de vinil que es deia Samarkanda —no podia ser d'una altra manera— al carrer Quintana. Em va sorprendre que encara es continuaren venent discos del segle passat, però la veritat és que hi ha molts nostàlgics que estan tornant a aquells sons «imperfectes». Quan ho vaig saber, vaig patir una crisi de nostàlgia, vaig rescatar del traster el tocadiscos i vaig començar a escoltar de nou aquells sons de joventut que ja tenia oblidats.

La resta de la història va passar de manera natural. Un dia vaig decidir deixar-me caure per la botiga de discos. A l'aparador hi havia un cartell que hi deia: **REBENTEM ELS PREUS PER TRASPÀS DE LOCAL**. Vaig sentir una fiblada a l'estómac. El primer que vaig pensar va ser que a Jimi les coses no li havien anat bé. Vaig estar a punt de pegar a fugir i continuar el meu

camí, però per sort no ho vaig fer. Si me n'haguera anat, ara no podria contar aquesta història. Vaig tancar els ulls, vaig espentar la porta i allí mateix hi havia Jimi, darrere del taulell, amb unes ulleres de llegir que se li aguantaven a la punta del nas i molts menys cabells que vint-i-tants anys arrere. Però era inconfusible. L'hauria reconegut en qualsevol lloc on me l'haguera trobat.

—Com et va, Jimi? —li vaig dir tot just des de la porta.

—Molt bé, i a tu?

—Tot bé —li vaig respondre.

—Perdona, potser ens coneixem, però no et situe ara mateix.

—No, no podries situar-me. Jo sí que et conec, des de fa anys, però tu no m'havies vist mai. —Em vaig acostar al taulell, li vaig allargar la mà i em vaig presentar—: Soc un incondicional teu des que et vaig sentir per primera vegada al Vicente Calderón l'any noranta-dos, però ja tenia dos discos vostres.

Jimi es va traure les ulleres de llegir i em va mirar de dalt a baix.

—Uf, xicon —em va respondre sense deixar de somriure, i després em va ensenyar el braç i em va dir—: Mira, se m'han posat els pèls de punta quan t'he sentit dir això, així amb tanta contundència. Quins temps aquells...

Li vaig contar que tenia tots els discos del grup i que havia anat a uns quants concerts després de la mítica actuació amb Rosendo. Després vam continuar parlant com si ens coneguérem realment des d'aquella època.

Mentre Jimi em resumia corrents i de pressa com havien sigut els últims anys, es va obrir la porta i va entrar un xic. Vaig calcular que devia tindre quinze o setze anys.

—Vine, Manu, et presentaré un amic.

Em va emocionar que em presentara com a un amic, la veritat siga dita. Manu em va donar la mà amb tímidesa i va balbucejar alguna cosa. S'havia posat roig i em mirava amb certa curiositat.

—Ja el conec —em va dir amb veu apagada.

—De veritat?

—Sí, a classe hem llegit un llibre seu i un dia va vindre a fer-nos una xarrada.

Aleshores vaig ser jo qui es va posar roig. Vaig intentar identificar aquella cara entre els centenars de cares d'adolescents que havia vist en els últims temps. Però ni tan sols sabia a quin institut estudiava Manu.

—Em sap greu, Manu, però és impossible que me'n recorde.

—Ja ho sé. És més fàcil que me'n recorde jo —va replicar somrient per primera vegada.

La visita es va acabar de seguida perquè no volia fer-me pesat. Però durant els mesos següents vaig anar a la botiga quasi cada setmana. I si ho vaig fer, va ser perquè em va semblar que Jimi s'alegrava de veure'm i li agradava recordar èpoques passades amb mi. Cada vegada que veia el cartell de traspàs a l'aparador, m'envaïa una sensació de tristesa.

—Mals temps per al vinil —vaig comentar una vegada a Jimi.

Ell em va mirar i sense rastre de malenconia em va dir:

—No t’ho penses. Hi ha molts nostàlgics que enyoren aquells sons. I les vendes apugen una miqueta cada any.

—Aleshores per què deixes el negoci?

—Perquè no m’agrada estancar-me. Rosa i jo farem un viatge que li vaig prometre. Rosa és la meua dona. I després continuarem amb el negoci, però a través d’Internet. Ens hem d’adaptar als nous temps.

Dos mesos després, la botiga de discos va canviar d’amo i de nom. La nit en què Jimi va entregar les claus al nou propietari, va organitzar una festa a sa casa. Arribat aquell punt, jo ja em sentia part de la família de Jimi, que no tan sols eren Rosa Winchester, Manu i Luna, sinó també el Mono, la Flaca i el seu fill Nacho. Aquella nit es trobaven tots.

Va ser una festa sense nostàlgia, mirant el futur més que el passat. L’única que pareixia una miqueta afectada era Rosa Winchester. En un dels brindis em va paréixer que se li trencava la veu i se li negaven els ulls de llàgrimes.

Ja era tard quan vaig pensar que allò no podia acabar així. Els vaig mirar a tots, un per un, i els vaig dir:

—M’agradaria escriure la vostra història.

Es va fer un silenci expectant.

—La nostra història? —va repetir Jimi després de mantindre els ulls clavats en mi durant uns segons.

—Sí, la de Samarkanda, la vostra. M’agradaria escriure un reportatge sobre tot això.

—I per què no una novel·la? —va preguntar Rosa.

—Entesos, totes dues coses. Jo crec que a la gent li agradaria saber la vostra història.

—Ho creus? —va insistir Jimi.

—Potser és una bona idea —va dir Luna.

—I tant que és una bona idea —la va secundar Manu, que havia estat callat gran part de la nit.

—Però necessitaré la vostra ajuda per tal d'escriure-la.

—Compta-hi —va afirmar Jimi.

En aquell moment, vaig començar a improvisar el pla de treball. Els vaig proposar parlar-ne per separat perquè en contaren el que volgueren. La resta seria cosa meua.